

**2ος Πανελλήνιος Μαθητικός Διαγωνισμός
Συγγραφής Παραμυθιού 2017-18
με θέμα: «Ως την άκρη του ονείρου...»**

Κατηγορία Ε & ΣΤ τάξη

**1ο Βραβείο για τα παιδιά του Ε1
του 6^{ου} Διαπολιτισμικού Δημοτικού
Ελευθερίου-Κορδελιού
Γκαβέζου Ανδριανίδου Χριστίνα,
Κουκλίδη Αναστάσιο,
Κωνσταντινίδου Ελένη Χρυσοβαλάντου
Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Μαλιβίτση Ζωή**

Η αυτοβιογραφία ενός στρατηγού

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια κοπελίτσα που την έλεγαν Λουίζα. Η Λουίζα είχε μια σκυλίτσα, τη Λούση, που γέννησε μια μέρα πέντε κουταβάκια. Η Λουίζα

μαζί με την αδερφή της την Ελβίρα έγιναν οι νονάδες κι οι νταντάδες των κουταβιών. Καθώς η Λούση ήταν απασχολημένη με τα μωρά της, τα κορίτσια δεν μπορούσαν να την πάρουν μαζί τους στις βόλτες τους. Ούτε βέβαια τα κουτάβια. Κι ήταν οι βόλτες τους πραγματικά πολλές!

Ένα πρωί, στη διάρκεια των ατέλειωτων περιπλανήσεών τους, τα δυο κορίτσια βρέθηκαν μέσα σ' ένα εγκαταλειμμένο στρατόπεδο. Ήταν πολύ εύκολο να μπει κανείς μέσα, γιατί το συρματοπλέγμα σε κάποια σημεία ήταν τελείως κατεστραμμένο.

Τότε βρήκαν ένα μυστήριο βιβλίο που έγραφε στην ετικέτα του 'Η αυτοβιογραφία ενός στρατηγού'. Ξεφυλλίζοντάς το, έφτασαν σε ένα σημείο που έγραφε: «Έτσι, τον Ιούλιο, στο νησί έγινε ο πόλεμος για πολύτιμους λίθους. Εγώ δημιούργησα τα πάντα. Έστησα τα κανόνια, τα οπλοπολυβόλα, τις βάσεις ηλεκτροσόκ και τις βάσεις επισκευής.»

Μη μπορώντας να διαβάσουν άλλο καθώς είχε αρχίσει να νυχτώνει, τα παιδιά επέστρεψαν στο σπίτι τους μαζί με την αυτοβιογραφία του στρατηγού. Το άλλο πρωί, όλο αγωνία, άνοιξαν το τετράδιο και διάβασαν τη συνέχεια. «Έγιναν 14 νικηφόρες μάχες. Δυστυχώς στην 15^η χάσαμε.» Δεν πρόλαβαν να διαβάσουν περισσότερο γιατί τις διέκοψε η μητέρα τους που τις φώναξε να κατεβούν κάτω. Πήραν μαζί τους και το τετράδιο.

«Τι είναι αυτό που κρατάτε;» τις ρώτησε η μητέρα τους. Τα κορίτσια της είπαν ότι είναι ένα βιβλίο που τους το έδωσε η κυρία τους. «Μας είπε να το διαβάσουμε και να το επιστρέψουμε αύριο, μαμά. Μπορούμε να πάμε στο πάρκο για να το διαβάσουμε με την ησυχία μας;»

Δεν είχε αντίρρηση η μητέρα τους και τα παιδιά γρήγορα-γρήγορα έφυγαν για το πάρκο. Μόλις άνοιξαν το βιβλίο, βρέθηκαν ξαφνικά απέναντι στον Στρατηγό που πολεμούσε την πρώτη απ' τις 15 μάχες του. «Ποιοι είστε; Πώς βρεθήκατε εδώ;» τους ρώτησε ο Στρατηγός. Μόλις του είπαν τα ονόματά τους, ο Στρατηγός τις διέταξε να μουν μέσα σε μια βάση επισκευής.

Η Ελβίρα, με το που μπήκε στη βάση, είχε τύχη βουνό: βρήκε κατευθείαν ένα τεράστιο κόκκινο διαμάντι. Η πολύτιμη αυτή πέτρα την έκανε πανίσχυρη αλλά και πολύ κακιά. Έτσι, εγκατέλειψε την αδερφή της και πήγε στο στρατόπεδο των κακών. Εκεί τους είπε ότι θα τους βοηθούσε με αντάλλαγμα το μπλε διαμάντι που είχαν. Εδώ πρέπει να αναφέρουμε ότι το μπλε διαμάντι ήταν χιλιάδες φορές πιο ισχυρό απ' το κόκκινο κι ότι ήταν κρυμμένο μέσα σ' ένα δάσος. Για να το βρει κανείς, έπρεπε να έχει έναν μυστικό χάρτη. «Ξέρουμε πού είναι αυτός ο χάρτης, αλλά στο δρόμο υπάρχουν επικίνδυνοι εχθροί που δεν μπορεί ένα κοριτσάκι να τους αντιμετωπίσει μόνο του,» της είπε ο στρατηγός των κακών. «Γι' αυτό θα σε βοηθήσουμε εμείς να τον βρεις, το αποφάσισα.»

Ο στρατηγός έδωσε διαταγές να ετοιμάσουν αυτοκίνητα, τανκς, αεροπλάνα, ό,τι όπλο είχε και δεν είχε στο στρατόπεδο. Η Ελβίρα αναρωτήθηκε γιατί άραγε να ετοιμάζουν τόσα πολλά πολεμικά μέσα. Τότε ο στρατηγός της απάντησε ότι οι εχθροί ήταν παντοδύναμοι κι ότι ήταν πολύ δύσκολο να τους νικήσει κανείς. «Μέσα σ' αυτούς είναι κι η αδερφή σου.»

Όσο διάστημα γινόντουσαν αυτά στο στρατόπεδο των κακών, η Λουίζα πήγε στον στρατηγό των καλών και του είπε ότι η αδερφή της η Ελβίρα μολύνθηκε από ένα κόκκινο διαμάντι. Ο στρατηγός της είπε ότι τα πράγματα ήταν πολύ δύσκολα για την Ελβίρα. «Μην στενοχωριέσαι, όμως, η αδερφή σου μπορεί να σωθεί μόνο με το μπλε διαμάντι,» την καθησύχασε. «Γι' αυτό πρέπει να βρεις τον χάρτη που θα σε οδηγήσει σ' αυτό.»

Η Λουίζα, μην μπορώντας να κάνει διαφορετικά, ανακοίνωσε στον στρατηγό ότι θα πάει να βρει το μπλε διαμάντι. Αυτός της υποσχέθηκε ότι θα την βοηθήσει. Έδωσε αμέσως διαταγές και ετοιμάστηκε στρατός, κανόνια, οπλοπολυβόλα, βάσεις ηλεκτροσόκ και βάσεις επισκευής. Ξαφνικά κι αναπάντεχα όμως κάποιος έκλεισε το βιβλίο.

Το αποτέλεσμα ήταν ότι όλοι παγιδεύτηκαν μέσα. Οι σελίδες ενώθηκαν και τα πράγματα εξελίχτηκαν πολύ-πολύ γρήγορα. Για τότε οι δυο στρατοί και τα δυο κορίτσια βρεθήκανε αντιμέτωποι, δεν το κατάλαβε κανείς.

Η Ελβίρα, ακόμα κάτω απ' την επίδραση του κόκκινου διαμαντιού, ήταν μεσ' στην κακία και την στρίφνα. «Εγώ θα πάρω το διαμάντι κι όχι εσύ,» είπε στην αδερφή της απότομα. Κι η Λουίζα της απάντησε ότι αυτή θα έβρισκε πρώτη τον χάρτη και το διαμάντι. Τότε η Ελβίρα της πρότεινε να ακολουθήσει η καθεμιά τους διαφορετικό δρόμο για να είναι πιο δίκαιος ο ανταγωνισμός.

Την ώρα που δεν την έβλεπε η αδερφή της, η Ελβίρα πήρε ένα απ' τα τανκς των κακών κι έφτασε πολύ πιο γρήγορα στον χάρτη. Με τον χάρτη στα χέρια της, ήταν πλέον θέμα χρόνου να βρει και το μπλε διαμάντι.

Ο στρατηγός των καλών όμως, βλέποντας αυτήν την εξέλιξη, πλησίασε την Λουίζα και της είπε το μεγάλο του μυστικό. «Αφού η αδερφή σου δεν φέρεται τίμια, τότε κι εγώ θα σου πω ότι ξέρω πού είναι το μπλε διαμάντι. Αυτή η πέτρα είναι παντοδύναμη. Μπορεί αυτός που την έχει στα χέρια του να την κάνει ό,τι θέλει. Εγώ είμαι χρόνια στρατηγός και δεν σου κρύβω ότι έχω σιχαθεί και τον στρατό και τα κανόνια, τα οπλοπολυβόλα, τις βάσεις ηλεκτροσόκ και τις βάσεις επισκευής. Έχω βαρεθεί να ετοιμάζομαι για μάχες.» Η Λουίζα δεν μπόρεσε να μην προσέξει ότι τα μάτια του στρατηγού είχαν αρχίσει να βουρκώνουν. «Γ' αυτό,» συνέχισε ο καλός αυτός άνθρωπος, «θα πρέπει να μου υποσχεθείς ότι μόλις βρούμε το μπλε διαμάντι, θα το χρησιμοποιήσουμε για να γίνει η αδερφή σου πάλι καλή και να διαλύσουμε τον στρατό και τα κανόνια, τα οπλοπολυβόλα, τις βάσεις ηλεκτροσόκ και τις βάσεις επισκευής.»

Η Λουίζα έδωσε αμέσως την υπόσχεσή της. Ούτε που την ένοιαζε ποτέ ο πόλεμος. «Τότε, έλα μαζί μου», της είπε ο στρατηγός. Οι δυο τους κατάφεραν κι έφτασαν πρώτοι στο πανίσχυρο μπλε διαμάντι και το κρατούσαν σφιχτά στα χέρια τους. Σε λίγο έφτασε κι η Ελβίρα πάνω στο τανκ. Κατάλαβε αμέσως ότι είχε χάσει. Χωρίς πολλά-πολλά, άγγιξε το διαμάντι, έγινε πάλι καλή και τα δυο κορίτσια, χωρίς να προλάβουν ούτε μια κουβέντα να πουν στον χαμογελαστό στρατηγό, βρέθηκαν πάλι στα σπίτια τους.

.....
2ο Βραβείο για τα παιδιά του ΣΤ2
του 6^{ου} Διαπολιτισμικού Δημοτικού
Ελευθερίου-Κορδελιού
Αριζάνη Κυριακή, Βάτα Μελίσα,
Μαυρογενίδου Αγάπη

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός της δράσης
στο σχολείο μας: Μαλιβίτση Ζωή

Τα χρωματιστά μπαλόνια

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένα γλυκό, μικρό κοριτσάκι που ζούσε με τον πατέρα της στο δάσος. Το λέγανε Σοφία. Μια μέρα, καθώς περιπλανιόταν στο δάσος, έφτασε σ' ένα σημείο γεμάτο μπαλόνια, άπειρα μπαλόνια όλων των αποχρώσεων και μέσα στο καθένα υπήρχε μια κινούμενη εικόνα. Γρήγορα η Σοφία κατάλαβε πως ήταν τα όνειρα χιλιάδων παιδιών. Σκέφτηκε να μπει σ' ένα. Διάλεξε ένα κιτρινάκι. Όταν μπήκε, είδε ένα αγοράκι και κρύφτηκε. Αυτός όμως είδε την σκιά της και φώναξε δυνατά 'Ποιος είναι;'. Η μικρή διέκρινε στη φωνή του αγοριού κάποια ανησυχία, ίσως και φόβο, όμως χαμογέλασε πειραχτικά κι έφυγε γρήγορα πριν την δει χωρίς να του απαντήσει.

Λίγο αργότερα, βλέποντας τα διάφορα μπαλόνια, είπε να μπει σ' ένα ακόμα, όμως για να μην την αναγνωρίσει το επόμενο παιδί που θα συναντούσε στο μπαλόνι, είπε «Ας μπω πρώτα σε εκείνο το δωμάτιο με την ταμπέλα που γράφει Στολές Ονειρών». Όντως μπήκε και βρήκε μια στολή λύκου, που ήταν το αγαπημένο της ζώο.

Σειρά είχε ένα πορτοκαλί μπαλόνι. Ντυμένη από πάνω ως κάτω λύκος, η Σοφία μπήκε τώρα σ' αυτό και με το έμπα αντάμωσε ένα κορίτσι. «Ευκαιρία να δοκιμάσω τη δύναμή μου», σκέφτηκε η Σοφία και ρώτησε το κορίτσι με βαριά κι άγρια λυκίσια φωνή: «Εσύ πού πας κοριτσάκι;» Το μικρότερο παιδί είπε φοβισμένα «Βο... βολ... βόλτα. Εσύ;» Η Σοφία γέλασε και το γέλιο της ήταν λίγο ύποπτο λες κι είχε σκοπό να κάνει κάτι πραγματικά πονηρό. Όμως πριν προλάβει να μιλήσει ή να κάνει το οτιδήποτε, κάποιος την έβγαλε απ' το μπαλόνι.

Σαστισμένη που δεν έβλεπε πουθενά τα μπαλόνια των ονείρων, γύρισε να δει ποιος ήταν. Είδε τότε έναν κύριο ντυμένο στα μαύρα που της είπε «Μικρούλα μου, ανακατώνεις τα όνειρα των παιδιών. Ξέρεις ότι είναι χιλιάδες παιδιά στον κόσμο που βλέπουν εφιάλτες; Εσύ από πού είσαι; Από τον Εφιάλτη;»

Η Σοφία έβαλε τα κλάματα και του απάντησε «Χίλια συγγνώμη για το ανακάτεμα, πώς μπορώ να επανορθώσω;» Ο κύριος σοβαρός-σοβαρός της είπε «Μπες σ' αυτό το πράσινο μπαλόνι και θα δεις τι εστί να βλέπεις εφιάλτες.»

Το παιδί χωρίς να ξέρει τι έμελλε να συμβεί, μπήκε μέσα. Βρέθηκε, όπως συνήθως, να περπατάει στο δάσος, όμως ξαφνικά ένωσε μια σκιά από πίσω της. Φοβισμένη φώναξε «Ποιος είναι;» Η σκιά χαμογέλασε και με κάτι μεγάλες δρασκελιές εξαφανίστηκε. Η Σοφία τρομοκρατημένη, το έβαλε στα πόδια. Δεν ήξερε τι την περίμενε κι αυτό την γέμιζε ακόμη περισσότερο φόβο κι αγωνία. Ξαφνικά, εμφανίστηκε ένας πραγματικός λύκος που της είπε με πονηριά στο μάτι: «Εσύ πού πας λυκοκοριτσάκι;» Τότε η Σοφία θυμήθηκε ότι φορούσε και σ' αυτό το μπαλόνι τη στολή του λύκου. «Να πάρει», σκέφτηκε, «Την πάτησα. Ξέχασα να βγάλω τη στολή. Τώρα; Πώς θα το πάρει αυτός που φοράω τη στολή της ράτσας του;»

«Βο... βολ... βόλτα. Εσύ;» του είπε φοβισμένα και θυμήθηκε το κοριτσάκι στο πορτοκαλί μπαλόνι. Τότε, στο πορτοκαλί μπαλόνι, η Σοφία ήταν ο λύκος και το κοριτσάκι ήταν η Σοφία. «Πώς τα φέρνει η ζωή!» σκέφτηκε η Σοφία. «Χαχα» ήταν η απάντηση του λύκου. «Πολύ ύποπτο αυτό το χαχα», σκέφτηκε η Σοφία. Ο λύκος τότε την πίεσε να διαλέξει έναν δρόμο, τον σκοτεινό ή τον φωτεινό.

Σκέφτηκε, σκέφτηκε, έσπασε το κεφάλι της απ' την σκέψη και πριν προλάβει να απαντήσει, είδε πίσω απ' τον λύκο και μέσα απ' την στολή του λύκου που φορούσε έναν κλέφτη, έναν διαβόητο ληστή, τον φόβο και τρόπο του δάσους. Όπως σε κάθε ιστορία τα πράγματα γινόντουσαν όλο και χειρότερα. Διότι μόλις αποφάσισε να το βάλει στα πόδια, διαπίστωσε ότι όλοι οι δρόμοι είχαν καταστραφεί.

Συνέχισε να τρέχει ξέροντας καλά ότι κάποιος την παρακολουθούσε. Έψαχνε απελπισμένα για άλλα μπαλόνια, μα πουθενά δεν έβλεπε τίποτα. Φυσικά, όπου και να ήθελε να πάει, ο δρόμος, ο καταστραμμένος δρόμος, ήταν ατέλειωτος. Ξαφνικά ακινητοποιήθηκε κι έβγαλε μια δυνατή φωνή «Τι έχω κάνει; Γιατί μου το κάνεις αυτό; Δεν ήθελα ποτέ μου να πληγώσω κάποιον.»

Αμέσως μετά το παιδί ξέσπασε σε κλάματα και μεταφέρθηκε σ' ένα μέρος φαντασμαγορικό. «Α, ένα παλάτι! Επιτέλους κάτι καλό!» σκέφτηκε η Σοφία. Το παλάτι όμως ήταν γεμάτο νυχτερίδες, αράχνες, φίδια, και ό,τι τρομαχτικό κι αηδιαστικό μπορούσε να βάλει ανθρώπου νους. Τι να κάνει; Μπήκε μέσα η Σοφία και βρέθηκε στο σχολείο της! «Επιτέλους!» αναφώνησε. «Επιτέλους, τελείωσαν όλα!» Πριν καλά-καλά προλάβει να πει την λέξη 'όλα', βρέθηκε δίπλα στην κυρία των αγγλικών. Είπαμε, σε κάθε μα σε κάθε ιστορία όλα γίνονται όλο και χειρότερα. «Αυτό εννοούσε άραγε ο λύκος όταν έλεγε για φωτεινό και σκοτεινό δρόμο;» αναρωτήθηκε η μικρή. «Τώρα; ποιος με σώζει;» Πλησίαζοντας περισσότερο αντιλήφθηκε ότι αυτές ήταν οι κανονικές της φιλενάδες και στη μέση ήταν το κοριτσάκι απ' το πορτοκαλί μπαλόνι. Δυστυχώς για τη Σοφία, αυτές όλο και απομακρύνονταν ώσπου έγιναν αραιός καπνός.

«Κορίτσια, συγγνώμη, ΣΥΓΓΝΩΜΗ σας λέω!» φώναξε τόσο δυνατά που μάλλον την άκουσε όλο το δάσος. Τότε, ξύπνησε κι η ίδια. Η τρομάρα της ήταν απερίγραπτη, την είχε κυριολεκτικά λούσει ο κρύος ιδρώτας της ανησυχίας. Ένωθε λες και είχε κάνει κάτι κακό, κάτι μοχθηρό, αν και καταλάβαινε ότι ήταν απλώς ένα όνειρο. Πήγε στη βρυσούλα να πλυθεί και κατευθείαν πήγε νατσιμπήσει κάτι, ο εφιάλτης την είχε κάνει να πεινάει σαν ... λύκος!

Κατάλαβε πως ό,τι δεν θέλουμε να μας κάνουν δεν πρέπει να το κάνουμε εμείς στους άλλους και εννοείται βέβαια ούτε οι άλλοι σε μας. Επίσης κατάλαβε ότι έπρεπε αμέσως να αγοράσει ονειροπαγίδα για τους εφιάλτες. Και, τέλος, κατάλαβε φυσικά ότι τα πράσινα δεν ήταν τα αγαπημένα της μπαλόνια!